USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **HERMÉS spol. s r. o.**, se sídlem Trocnovská 341, České Velenice, zastoupené JUDr. Milenou Novákovou, advokátkou se sídlem třída Míru 146, Český Krumlov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2018, č. j. 14843/18/5300-22442-605186, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 10. 10. 2018, č. j. 50 Af 15/2018 - 53,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši **5.000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám její zástupkyně JUDr. Mileny Novákové do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Finanční úřad pro Jihočeský kraj dodatečnými platebními výměry ze dne 13. 4. 2017 doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen až prosince 2012 a leden až prosinec 2013 a současně stanovil penále z doměřené daně. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně v záhlaví označeným rozhodnutím. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[3] Spolu s podáním kasační stížnosti stěžovatelka nesplnila poplatkovou povinnost stanovenou v § 4 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, Nejvyšší správní soud ji proto usnesením ze dne 20. 12. 2018, č. j. 1 Afs 400/2018 - 13, vyzval k zaplacení soudního poplatku ve výši 5.000 Kč ve lhůtě 15 dnů. Zároveň stěžovatelku poučil o následcích nesplnění poplatkové povinnosti a o možnosti požádat o částečné nebo plné osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Usnesení č. j. 1 Afs 400/2018 - 13 bylo zástupkyni stěžovatelky doručeno do datové schránky dne 30. 12. 2018 a tohoto dne nabylo právní moci. Na tomto závěru nemění nic ani skutečnost, že k doručení došlo fikcí a že dne 30. 12. 2018 byla neděle.

[5] Podle § 17 odst. 4 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákon o elektronických úkonech"), platí, že „[n]*epřihlásí-li se do datové schránky osoba podle odstavce 3* [tj. osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu] *ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byl dokument dodán do datové schránky, považuje se tento dokument za doručený posledním dnem této lhůty; to neplatí, vylučuje-li jiný právní předpis náhradní doručení*". Soudní řád správní náhradní doručení nevylučuje. Fikce doručení podle citovaného ustanovení může nastat i v případě, že konec lhůty připadne na sobotu, neděli nebo svátek, neboť při doručování do datové schránky je třeba vycházet ze zásadní odlišnosti od doručování poštou, a to z neomezeného přístupu k datové schránce (blíže viz rozsudek ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Afs 76/2012 - 28, č. 2875/2013 Sb. NSS). Nad rámec uvedeného lze podotknout, že fikce doručení předpokládá, že si adresát písemnost v úložní lhůtě mohl vyzvednout, avšak zaviněně tak neučinil. V případě, že z vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost ve stanovené lhůtě vyzvednout, může podle § 17 odst. 5 zákona o elektronických úkonech ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. a § 50d zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, požádat o vyslovení neúčinnosti doručení. Skutečnost, že si pro dočasnou nepřítomnost nebo z jiného vážného důvodu nemohl bez svého zavinění uloženou písemnost vyzvednout, musí adresát prokázat. Neúčinnosti doručení se však stěžovatelka nedomáhala.

[6] Nabytí právní moci není spojeno s uplynutím žádné lhůty, a je tedy vázáno pouze na skutečnost doručení. Z tohoto důvodu se neuplatní § 40 odst. 3 s. ř. s., podle kterého připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Jinými slovy, rozhodnutí může nabýt právní moci i mimo pracovní den (viz rozsudek ze dne 19. 9. 2014, č. j. 8 As 118/2014 - 46).

[7] Usnesení č. j. 1 Afs 400/2018 - 13 tedy nabylo právní moci v neděli dne 30. 12. 2018 a tento den byl rozhodnou skutečností pro určení počátku lhůty stanovené tímto usnesením. V souladu s § 40 odst. 1 s. ř. s. pak lhůta pro zaplacení poplatku začala běžet následující den, tedy dne 31. 12. 2018, a marně uplynula v pondělí dne 14. 1. 2019.

[8] Z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti je rozhodný den, kdy je částka soudního poplatku skutečně připsána na účet soudu (rozsudek ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 - 49). Nejvyšší správní soud potvrdil, že tento judikatorně ustálený závěr platí i po novelizaci zákona o soudních poplatcích zákonem č. 296/2017 Sb. (rozsudek ze dne 28. 3. 2018, č. j. 8 Afs 37/2018 - 51, č. 3734/2018 Sb. NSS).

[9] Poplatek uhrazený stěžovatelkou byl připsán na účet Nejvyššího správního soudu dne 15. 1. 2019, tedy den po uplynutí lhůty stanovené usnesením č. j. 1 Afs 400/2018 - 13. K zaplacení poplatku po lhůtě soud nemohl přihlédnout, neboť podle § 9 odst. 1 poslední věty zákona o soudních poplatcích platí, že „[k] *zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřihlíží.*"

[10] Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka nezaplatila soudní poplatek ve stanovené lhůtě, Nejvyšší správní soud řízení podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[12] Podle § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích platí, že „*soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen*“. Nejvyšší správní soud proto vrátil stěžovatelce zaplacený soudní poplatek ve výši 5.000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám její zástupkyně (§ 10a zákona

o soudních poplatcích). Přestože dosud trvá poplatková povinnost (která v souladu s § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích zaniká až právní mocí rozhodnutí o zastavení řízení), nemůže následná úhrada soudního poplatku nic změnit na splnění podmínek pro vydání usnesení o zastavení řízení. Na poplatníka, který poplatek uhradil po lhůtě, je tedy nutno hledět tak, že již není k úhradě soudního poplatku povinen (viz usnesení ze dne 29. 11. 2017, č. j. 7 Afs 327/2017 - 18). Proto nic nebrání, aby soud po zastavení řízení vrátil i v těchto případechpoplatníkovi uhrazený poplatek v plné výši s poukazem na § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích (viz např. usnesení ze dne 28. 3. 2018, č. j. 1 As 70/2018 - 18).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu